

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА СРБИЈУ
ЗА 1 МЕСЕЦ 2 ДИН.
ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 4 ДИН.
ПРЕТПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРБИЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕТПЛАТУ ТРЕБА СЛА-
ТИ СТЕБИ М. ВЕСЕЛИНОВИЋУ
БИЉУ ПРОФ. ВОГОСЛА
ВИЋЕ.
НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ
ПИСМА НЕ ВРАЋАЈУ СЕ
УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНЧИЋЕВОМ
ВЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

Из изабраника — Хајдук Станко — Карпатски замак — Сигнице —
Попалице — Представе у народном позоришту — Нарције

ИЗ „ИЗБРАНИКА“

Када се сунце свије и као боник клоне,
У простор бесконачни планине над услете,
Ко лисје развајано кољује које гоне
А звезде светилнице на мрачну земљу слете.

Кад жена замучена на своме порођају
Поклаже да је празна, и дивље звери када
Заједно прикупе се, задршку у очају,
А књиге раскlope се, на земљи страх овлада.

Из праха над оживе костури уморени,
Небеса раздерана на земљу над се сруше
А сунце са запада с месецом над се јави
И с писком и трепетом у златељудове душе.

И кад се рај приближи, а пакла разбултана,
Раскипе страшне двери сатана милиони,
О, смртни, твоја ће душа повнати тога дана
Чеге је, у животу, требала да се клони!

4 март 1893 год.

Трубадур.

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од
Јан. М. Веселиновића.

(61)

ДРУГИ ДЕО
О С В Е Т И Н И К

(НАСТАВАК)

Док се једном и његова врата не отворише. Јурну
свеж ваздух и запању га здрављем својим. Сиромас Алекса
поче свест губити. Очи му засенуше од сјаја бе-
лога дана... Он се изгуби.

— Алекса!... Алекса!... викао га је неко.

Он отвори очи и виде Маринка над собом где се
смеши.

— Их, Алекса брате! Субаша те са свим забора-
вио. Кад ја дођо' данас па запита', рекоше ми да те
се нису ни сећали!... Јеси ли гладан?

— Јесам!... пришапта сиромас.

— Сад ћу ти донети ручка мало...

— И воде... воде... шаптао је Алекса...

— Добро, добро...

И врата се затворише. Алекса је очекивао. Сваки
тренутак беше му вечност...

Врата се опет отворише. На прагу се појави Ма-
ринко носећи један лонац, једну дрвену кашику и ко-
мад хлеба.

— Ево ти ручка — рече. — Скув'о сам ти мало
гр'а с рибом. Ја знам да ти то волиш.

Па метну јело преда њ.

Алекса халапљиво докопа лонац. Пријатан мирис
рибе заголица му нос.

Маринко га пусти мирно, само му је онај исти са-
тански осмех играо око усана.

— Је л добро? — питао га је.

— Добро... само много слано.

— Сува риба... али ништа...

Алекса је јео...

— Је ли, Алекса?

— Шта је?

— Што ти, мени болан, не кажеш за твога Станка.

Кад сам ја то кога упропастио?...

Алекса је ћутао.

— Ја њега волим ка' да је на мом срцу одраст'о.

Он је добро дете!... Нека ми говори ко шта 'оће, али
од њега нема бољег момка у Црној Бари. ...Сад што је
мало згрешио... шта ћеш?... И свети су грешили...

Алекса сину оком.

— Он није грешио! — рече оштро.

— Јесте — рече Маринко.

— Лажеш!... Ама криво седи а право говори!...

Маринко развуче усне. Њему сину нешто кроз
главу.

— 'Оћеш баш да ти кажем праву истину? Твој
Станко није крив. Ако си ти укр'о — то је и он! — рече
и озбиљно погледа Алексеу.

— Па ти рече...

— Ја јесам рек'о, али није!... Ја сам мор'о рећи!

— Мор'о?... А ко те тер'о?...

— Онај коме се може.

— Турчин?

— Он...

— А што?

— Не знам... Ни данас не знам.

— Дај ми мало воде!... рече Алекса,

— Даћу, али да ми кажеш нешто.

— Шта?

— Где је Станко и дружина?

Алекса пусти кашику у лонац, и погледа га стра-
шним погледом. Али му је Маринко гледао правце у
зеницу.

— Кажи... кажи!

— То нећеш никад дознати!

— 'Оћу!

— Нећеш, велим!

— Ха, ха, ха!... насмеја се Маринко. Па лепо!...

Ако нећу дознати и не морам!... Дај то овамо!

Па му оте лонац из руку и пође.

— А воде?

— Кад кажеш где је Станко!... рече и затвори врата.

Горило је грло Алексино од оне слане рибе и па-
суља... Као да је неко жара насуо...

На један пут га обузе јака ватра, обујми му главу,
жиле набрекоше а крв поче струјати нагло, бесно...

Он осети жеђ, ужасну жеђ... Памет га поче остав-
љати, и он се сруши са степеница у ону каљугу...

— Воде!... Воде!... рикао је.

— 'Оћеш казати? — пита с поља Маринко.

— Нећу!

На једаред све заћута...

Он скочи као помаман и стаде викали:

— Мучите ме!... Убијте ме!... Сеците ми парче по парче мяса са тела мога — нећу казати! Гадови!... Гадови!...

И онда стаде газити и табати по оном блату... Удари руком по влажном зиду... Кад осети влажну руку он је принесе својим сувим уснама и окваси их...

— Ха!... сво мени воде!...

И он стаде купити влагу са зида... Кап по кап узимао је на руку, па је с руке уснама узимао...

Али му то још више раздражи жеђ... Осећао је у себи читаво огњиште које треба загасити... Он стаде чупати косе и дерати одело на себи. ...За тим леже у блато и стаде се ваљати...

Осећао је како блато хлади његово врело тело... Онда осети како му нешто хладно мили по кожи... За тим му се учини да се руши и ломи таваница над њим...

И он угледа небо облачно, тамно... и као паде плаха киша и она му ороси лице... и капи слеваху у грло његово... И те капи појише га, хладише... и као би му доста, али он не може више маћи... а оне се улеваху најпре полако, кап по кап, а после бујицом. ...И он осети како га вода гуши. Хтео би да се отме, али не може... И он поче да се напреже, али му се ни један мишић не помаче...

Он изгуби свест...

(НАСТАВЉА СЕ)

КАРПАТСКИ ЗАМАК

РОМАН ЖИЛА ВЕРНА.

ПРЕВЕО С ФРАНЦУСКОГ А. Д. РАДОСАВЉЕВИЋ.

— { } —

(32)

(НАСТАВАК)

Фрања се увери, да је још дан. С горњег отвора упадаху зраци косо спрам каменитог зида.

Сунце је било прешло бар половину свог дневног оптицања, јер зраци упадаху све под мањим углом. Могло је бити пет сахата пред вече.

Отуда је Фрања закључио, да је његов сан трајао четрдесет сахата најмање, и он није више сумњао, да је то било услед каквог опијнога пића.

Дакле, како су млади гроф и Роцко отишли из села Верста прекјуче 11 јуна, онда се сада свршавао 13 јун...

Ма да је ваздух у том двориншту био веома влажан, ипак га је Фрања удисао пуним дахом, и као да га је то мало окрепило. Али, он се брзо уверио да се неће моћи

провући кроз ту камениту цев. Успети се дуж тих равнина, без икаквога испупчења, било је просто немогуће.

Фрања се врати у своју избу. Како је могао побећи једино на која од оних двојих врата, хтео је да дозна, у каквом су стању.

Прва врата, кроз која је ушао, беху веома темељна дебела, и с поља их јамачно држе шарке за гвоздене карике: дакле, било је бескорисно и покушати, да се провале крила.

Друга врата, иза којих се био зачуо глас Стилија, изгледаху мање чврста. Даске беху по где где труле...

„Да... труда!... труда!“ шаптао је Фрања, који беше опет сасвим хладнокрван.

Али, ни часка није више требало часити, јер по свој прилици, неко ће ући у избу, чим се буде држало, да га је оно опорно пиће успавало.

Посао је ишао брже, но што се могао надати, јер плесан је био нагризао дрво око металног окова, који је притезао резу уза зид. Фрањи пође за руком да ували средњи део, а уз то је радио без и најмање муке, застајући по који пут, прислушкујући да би се уверио, да ли се што чује с поља.

После три сахата, он смакну резу, и врата се отворише, шкрипећи на својим шаркама.

Фрања стиже на оно мало дворинште, и удисаше мање загушљив ваздух.

У тај мах не виђаше се више онај светли угао на отвору тога бунара, што је значило да је сунце већ зашло за Ребезапом. Дворинште беше у потпуном мраку. На јастом горњем отвору трентаху звезде тако сјајно, као да их гледаш на цев каквог дугачког телескопа. Ситни облаци се надношаху полако, гоњени оним поветарцем, што час по духне, а ноћу тек залахори. А по необично озареном ваздуху могло се познати, да се светли полумесец већ скрио за оним источним кршевима.

По свој прилици било је око девет сахата у вече.

Фрања се врати, да се мало заложи и да угаси жеђ оном водом из зделе, пошто је просуо ону из крчага. Припасавши за тим свој нож уђе на врата и залупи их за собом. —

Можда ће он сада срести несретну Стилју, где лута по оним подземним галеријама?... При тој помисли ударало му је срце, као да ће да прене.

Тек што је неколико пута коракнуо, удари о неки праг. Као што се био надао, ту почињаху неке степенице, и он им изброја ступњеве пењући се, — беше их свега шездесет, место седамдесет и седам, преко којих се морао

НАРЦИС

Покрај обале речне, где јужно цвеће цвати,
Нарцис корача лепи безбрижно и полако
Чаробно вали шуме, он их погледом прати
И стаје замишљен тако.
Једном је стајо дуго. Тад није било хуке —
К'о сањалачке очи река је сјала бледо.
Нарцис је миран био. Спустивши снажне руке
На камен гранитске стене, немо је у реку гледо.
Лице је своје видео у грудма реке плаве
И гледо лепоту бајну. Шарене рајске птице
И лаки лептири с' њима прелећу више главе
Он мирно гледа лице!
Вече је било близу. Већ сунцу зраци трну...
Кроз древну шуму само ловачки рог још труби,
То Дијана лепа гони плашљиву срну...
Ал' Нарцис оста миран. Он самог себе љуби!
И сваког божијег дана, на тај би камен седео

И страсно упрко поглед у речне груди,
Опијен дивним миљем лице је своје гледо...
Маноу беше жене... презрени беху људи!
Ну, амор хтеде нешто. Размахну мала крила
И оде плавим зраком, смејућ' се као дете.
Божицу Ехо виде, она је сама била,
И он, несташко мали, на њена плећа слете.
Шапто јој нешто дуго, она црвенит' стаде,
А после љупки осмех озари њено лице
И оде право реци, стискујућ' груди младе,
А амор плавим зраком вијаше лепе птице!

Ко кин богова свети Нарцис је осто тамо
Гледајућ' лице своје. Божица лепа стиже.
Лепоту виде бајну, уздрхта телом само
И онда приђе ближе!
Суварак лако пуча под њеном белом ногом,
Нарцис окрете главу, постигав гледну Еху.
Она бејаше дивна. Он се ваклони тогом,
А амор у шуми густој предо се слатком смеху!
„Нарцисе, чуј! У теби лепоту видим праву...
„Љубим те! На мах, ево одио си срце моје!...”

сићи кад је дошао у избу. Требало је дакле још неких осам стопа док стигне на површину тла.

Он није ништа боље знао, до да пође оним мрачним ходником, о чије се зидове чешаху његове опружене руке: и он се упути њиме.

Прође пола сахата, а није наишао ни на каква врата нити на какву решетку. Ну због многобројних завоја није могао знати у ком правцу иде ка ономе зиду, што је о кренут ка висоравни Оргалу.

Одморивши се и издахавши се неколико минута, Фрања се крене опет и већ је изгледало, да је тај ходник без краја, али му, одједаред, нешто пресече пут.

Беше то зид од опека.

Пипајући руком на све стране, није могао да наиђе на никакав отвор.

Фрања се није мојао уздржати, а да не узвикне. Сва његова нада се разби о ову препреку. Колена му кленаху ноге га издадоше, и он се опружи дуж зад.

Али, при земљи, беше у зиду једна пукотина, и опеке бежу на том месту тако лабаве, да су се армале под његовим прстима.

„Овуда... да... овуда ћу!“ повика Фрања.

И он поче водити једну по једну опеку, када се, намах зачу неки шум с друге стране.

Фрања стаде.

Шум не престаде, и, у исто време, један зрачак продре кроз пукотину.

Фрања погледа.

Пред њим беше стара капела дворчева. Време и немар су је довели у жалосно стање, она беше веома опала: у пола орошен свод од кога се само неколико ребра наслоњена на искривљене стубове, а поред тога два или три дугуљаста лука клоњаху се паду; на разлупаноме прозору могао се опазити траг красних шара сјајног готског стила; овде онде лежаше по који прашни мрамор, под којим борављаше вечни санак који од предака породице Горца; у позадини беше порушен олтар, на чијем се оквиру виђаху искварени вајарски радови, за тим остатак од крова над сводом, који беше поштеђен од бура, и најзад, на челу главнога улаза, опало кубе са кога висаше конопац до земље, — конопац онога звона, које по некад удараше на страх и трепет оних вершћана, који се затекоше на путу.

У ту капелу, тако дуго већ пусту, и која беше отворена идигосеама карпатског поднебља, — уђе тога часа неки човек, држећи у руци лучу, која својом светлошћу обасјаваше потпуно лице његово.

Фрања је одмах познао тога човека.

Беше то Орфаник, онај особзњак, који је једини био у друштву са бароном, када се бавио у великим италијанским градовима, тај чудновати човек, који је ходао у лицама, скачући и говорећи сам са собом, онај непојмљиви научењак, онај проналазач, који је свагда јурио за неким уображењем, и који је по свој прилици своје проналаске ставио на расположење барону Горцу!

Ако је дотле Фрања могао посумњати о присутности бароновој у карпатском замку, чак и после појаве Стилине та се сумња обрати у извесност, када угледа Орфаника.

Каквог је посла имао у тој порушеној капели, у глухо доба ноћи?

Фрања је покушао да то сазна, и при том је видео ово:

Сагнут ка земљи, Орфаник је подигао вишегвоздених ствари и везао је за њих неки конопац, који се одмотавао са једног калема у у углу капеле. И он се толико удубио у свој рад, да не би опазио младога грофа, кад би му се овај и приближио.

Ох! зашто та пукотина, што је Фрања почео ширити није била толика, да је могао проћи! Он би ушао у капелу, устремио би се на Орфаника, приморао би га, да га одведе у кулу...

Али, ко зна, колика је била срећа, што то није могао урадити, јер, у случају, ако не би успео, он би барону Горцу животом платио, што је уходио његове тајне!

Неколико минута после Орфаника уђе један други човек у капелу.

То је био Рудолф Горц.

Незаборављени лик његов није се променио. Чак је изгледало, да није ни остарео, јер лице његово потпуно обасјано оном лучом, беше бледо као и пређе, дуга коса његова проседа, забачена натраг, а око његово, севало је и спод оних већа као и некад.

Рудолф Горц приђе, да разгледа рад, којим се бавио Орфаник.

И ево што су те двојица говорили муклим гласом.

XV

„Је ли готова веза са капелом, Орфаниче?”

— Сад је баш довршујем.

— Је ли све спремљено у казаматима под караулом?

— Све.

— Дакле, сад су карауле и капела непосредно везане за кулу.

— Јесу.

Проташта Ехо стидно Нарцис окрете главу,
И опет тихо и немо гледо је лице своје...

*

Од тада прође доста. Ехо нечезну с' туге...

Још само бони уздах кроз шуме вечно кружи,

И јекне више пута кроз брда.. доле.. луге..

То Ехо вечно тужи!

Ал' бајноет проћи мора, старост се ближи свима

И реже тамне боре леденим својим мечем.

И Нарцис увек бајни сад ружно лице има

И јеца очајним плачем!..

Крај реке стоји дуго, ал' у њу сад не гледи —

Лепоте нема више. Тешко му срцу пада

И лије горке сузе, а лице вене.. бледи..

Док једног лепог дана приђе Венера млада.

Жао јој беше њега и хтеде горком плачу,

Силом божанства свога, да сузе вечно збрише.

Подиге руке к небу.. и глас се Зевсов зачу:

„Нарциса нема више!..“

Венера спусти руке, а срце јој стрепи —

Тамо, где Нарцис беше осто је — цветак лепи!

Покрај обале речне, где цвеће јужно цвати

И тихи рачни вали чаробно шуме вазда,

Ту се у некој трви цветак *нарциса* клети,

У шта Венера лепа Нарциса тужног сазда.

И данас река шуми, валима вечно лута...

Нарциса нема више — цветак се с цвећем дружи —

Викнеш ли шумом када јекнуће више пута —

То Ехо за њим тужи!..

Београд
1894

Бранислав

— И кад справа пусти струју имаћемо још времена да побегнемо?

— Имаћемо.

— Је ли ко разгледао да ли се може проћи оним каналом, што избија на Вулкан?

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

Јапанско-хинески надимци. Од како је Хина објавила рат Јапанцима у месецу јулу ове године, називају Хинези Јапанце именом Во или Ва, што по хинеском значи „послужитељ“ или просто слуга. Реч Во, вели „Порт-Хине Дели Њус“ служила је шеснаест стотина година за обележје Јапанаца. Напротив, Јапан је од скора себе назвао Ји-кво, или Ји-пен, што значи: „Земља сунца што се рађа.“ Међутим сад се пребацује хинеској влади, да је она, незнање хинеског језика од стране туђинаца, злоупотребила, те да је у уговоре са страним силама трпала значења, што нису најлакшија. С тога су сада страни посланици у Хини на опрези, па су прибавили искумене тумаче, који имају особити налог, да пазе на таква подметања кукавичких јаја. Када је то хинеска влада осетила, пожурила да силе тиме ублажи, што их је кретила најљубазнијим именима и надимцима. Тако се сада зову Енглеска Јинг кво; „цветна“, Француска, „Фа-кво“ „Земља где станују закони“ Италија И кво, „Земља правде“, Уједињене државе Меј кво „Лепи“ а Немачка Те-кво „Чедни.“ На тај су начин Хинези ради да загладе своје старе обешчаклуке према странцима.

Највеће писмо у свету. Када Хинез пише писмо некој великој личности, он се труди да пише што је могуће ситније, како би само на тај начин изразио што веће поштовање према оном, коме писмо пише. Али нису такви обичаји код свију азијатских народа; код других, баш на против, влада мишљење, да се велико поштовање састоји у писању што већег писма. Највеће писмо, које је написано из ових побуда, послао је, као што се прича, Тамерлан египатском Султану. Ово исполнеско писмо било је 2 метра широко и преко 50 метара дугачко; написао га је златним словима врло вешт писар Мулона—Шерик—Мухамед. Тимур у почетку није знао за други начин потписивања, него је увек умакао руку у првену боју и њоме притискивао на крају писма. Он је послао много таквих, врло дивно натписаних и састављених писама разним владајућим особама, којима је хтео изразити своје поштовање; но највеће од свију добио је од грозног Тамерлана египатски султан. Са овим писмом султан је се поносио.

Време за ручавање. Време за ручавање у неколико се одређује пословицом, која је још одавно постала. „За богатог, кад је гладан; за сиромаша, кад има шта да једе.“ Код људи имућних, време ручка утиче донекле на распоред њиховог дневног рада, ово се опажа не само сада, но се увек опажало и опажаће се. Навешћемо неке од поредака и обичаја, који се тичу времена за ручавање и који су били у старо време по различним европским државама.

У XVI веку, Француски краљ ручавао је у 8 часова из јутра и легао у 8 ч. у вече. За владе Филипа Доброга Бургунског постала је једна пословица, која лепо црта уобичајени поредак. Ево је: „Устај у 5 часова, ручај у подне, вечерај у 5 ч., лези те спавај у 9 ч. и ти ћеш живети 99 година.“ За време Хенриха IV и Луја XIV ручавали су у 11 ч.; за време Луја XV у 2 часа.

У Данској, године 1515, краљ Христијан II издао је наредбу према којој су сви у двору ручавали од 9 до 10 ч. из јутра; вечерали су пак од 4 до 5 часова. Зимом време се у неколико мењало; ручак је био одређен у 11 ч. из јутра, а вечера у 6 ч.

У Енглеској, краљ Хенрих VIII, а по његовом примеру и цело више друштво, доручковало је у 7 ч. а ручавало у 11 ч. Краљица Јелисавета ручавала је у 11 часова, а вечеравала у 5 часова. У Цириху и Базелу, у XVI веку, простији свет вечеравао је између 5 и 6 часова, а виши кругови пре 7 часова у вече, а никако доцније. Готово такав исти поредак био је уведен у Берлину. Тамо су богаташи јели четири пута на дан: из јутра у 8 ч. чорбу, у 10 ч. ручак од 3—4 јела; у 3 ч. су ужинали а у 6 ч. вечерали. Приликом свадбе, крштења или парадног ручка, због сувишних послова, одређиван је ручак у 11 ч. И вечера у 8 ч. у вече. Играње и сви друштвени скупови нису могли трајати дуже од 1—10 часова у вече. Године 1623, време ручка у Алтдорфском универзитету (близу Нирнберга, у Баварској) било је одређено у 10 ч.

Власник и уредник: Јан. М. Веселиновић.

из јутра, а вечера — у 5 час. у вече. Занимљив је такође распоред часова, који су у то време почињали у 6 ч. изјутра и трајали до 8; за тим је наступао прекид и после по дне продужавани су још 2. часа; средом је учење трајало до 11 час. и више учења тога дана није било. Овај обичај очуван је и до данас у неким школским заводима.

Руски цар Алексеј Михајловић устајао је у 4 час. изјутра, ручавао у подне а вечеравао после вечерње т. ј. у 5—6 часова.

ПОШАЛИЦЕ

Чудна хвала. У једној сеоској механи поведе се разговор о томе ко је бољи газда: да ли Иван да ли Павле... Сељаци рачунаше, рачунаше и израчунаше да је Павле бољи. Баш у тај пар уђе Иван у механу. Кад чу о чему је разговор, он се развика:

— Ко, зар Павле богатији од мене?... Он је дроња!... Прави дроња!... Ја имам у моме најчистијем вајату више ђубрета, него он у свима његовим њивама!...

Савет. Један варошанин био у гостима код једног сељака. Кад је хтео поћи, замоли домаћина да му да једног дечка да га испрати из села и да му покаже пут у друго село. Домаћин дозвољава свога сина и рече му;

— Да пођеш с господином и да му пут покажеш. Али пази! Оку да ми се чесно владаш, нека види да си од добра оца. Кад идеш ти 'ајде све с леве стране његове — онако као кад идеш поред волова...

Дуже познанство. Отац се враћа с пута. Млађи синчић притрча му весело и загрли га, док старији нешто барата око свог коња.

— Лепе, Пајо! — прекоре га отац. — Зар се тако дочекује а? Није те срамота Јоце?... Видиш како се он радује?

— Тако и треба, оцо! — рече Паја — Јоца те не познаје тако дуго као ја!...

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У среду, 9 новембра:

СНАХА и СВЕКРВА

Позоришна игра у четири чина, написао Влад. А. Александров, превод с руског. — игра 11 особа (6 мушких и 5 женских). Главне су улоге: Марија Павловна Којсарова (гђа Гргурова), Олга Јаковљевна (гђа Нигринова), Пина Аркадијевна Подољска (гђа Гавриловићка), Варвара Петровна Сокољинска (гђа Радловићка), Петар Петровић (г. Барбарић), Јаков Борисовић Брежњев (г. Тодоровић), Михаило Јаковљевић (г. М. Петровић), Висарион Николајевић Трубенцов (г. И. Станојевић), Андрија Тригоријевић Љубомиров (г. Гавриловић), Догађа се на имању Кајсарових близу села Знаменског — Режира главни редитељ г. Фијан. (Овај комад нов, претставља се сад први пут)

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

„Учитељ“ свеска 2 (октобар) изашао је са свом садржином:

1. *Идеално предавање*, прев. Св. Симић, професор, 2 *Школске казне*, од Д. Ј. Путниковића, 3 *Положај учитељеве жене* прев. С. Коичар, 4 *„П остави нам долги наши“* предавање од М. Јовића, 5. *Педагошки преглед*: а) Нова педагошка енциклопедија у Немца, од С. Ок. б) Дечје игре и) Развијање речитости код ученика. 6. *Књижевни преглед*: а) Статист. Краљевине Србије, б) Реферати о педагошким листовима в) Библиографија. 7 *Белешке и новост* 8 *Учитељско удружење*: а) Добротвори и утемељачи, б) Рад главног одбора. 8. Напомена и Одговори благајништва.

„Учитељ“ излази два пута у месецу. Власник је учитељско удружење а уредник М. Велички учитељ.

Цена је листу: на годину 10 дин. (5 форинти или 10 фр.), на 1/2 год. 5 дин. (2-50 фор 5 фр.) Чланови удружења добијају за 1/4 цене јефтиније.

Ова је свеска послата свима учитељима и учитељицама у Краљев. Србији. Остале свеске слаће се само онима, који буду послали претплату. Без новаца лист се неће никоме слаати.

Штампарија Петра К. Танасковића.